

Макс Кідрук, невтомно досліджуючи цікаві місчинки нашої планети, побував у 31 країні й написав 14 книжок. Його твори розпалюють жагу до подорожей, адже Макс знається на секретах забутих мандрівок. Серед літературних нагород молодого автора — II премія конкурсів «Коронація слова» і «Книга року» від журналу «Кореспондент», диплом «Відкриття року» від книговидавничої мережі «КС».

Його історії про веселі мандрівки до найнеймовірніших закуточків світу з купою цікавених пригод, приправлені до того ж дотепним гумором, не можуть залишити байдужим абсолютно нікого!

obozrevatel.com

Просив у Бога пригод — ось, маєш їх повну торбу! Десь серед пісків Сахари Макс вичитав у Інтернеті про таку кричущу ганьбу, що його серце стислось від болю за Україну й він просто не зміг залишитись осторонь. І нова подорож почалася! Невгамовний мандрівник пробився через революційні заколоти в Єгипті, щаслива доля вберегла його від неприємностей із корумпованими сирійськими митниками, і врешті дорога щасливо привела Макса до Нової Зеландії, де він має «передати вітання» її жителям і сповна віддячити за безсоромний конкурс «Виграй українську дружину», у якому українські красуні стали секс-іграшками для іноземного туриста.

Тепер він влаштує в Окленді таку просвітницьку акцію, після якої подібні вихватки вже навряд чи повторяться.

www.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-6544-1

www.trade.bookclub.ua

Макс Кідрук

НА ЗЕЛАНДІЮ!

НА ЗЕЛАНДІЮ!

Через революцію,
арешт і козячі пологи...

від лауреата конкурсів
«КОРОНАЦІЯ СЛОВА»

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

www.klub.com.ua

HAZEL

Макс
Кідрук

АНДІЮ!

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
2014 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР
К38

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *Артем Дубовик*

ISBN 978-966-14-6544-1

- © Макс Кідрук, 2014
- © Shutterstock.com / Anton Balazh, обкладинка, 2014
- © Sanchos Rodrigez, обкладинка, 2014
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2014
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2014

Багаторазовий світ

Уявіть собі таке. Віденський аеропорт. Я похапцем доживую куплений на останні центи круасан, щоб його не забрали в мене на митниці. Продовжую жувати й тоді, коли здаю наплічник службовцям. Ті чомусь явно азіатської зовнішності. Один із них обмацує мою торбу, мов жінку, і знаходить на дні щось йому підозріле. «Що це?» — питає. «Каффе», — бурчу я з напханим ротом, згадавши, що в багажу десь є брикет віденської кави. Азіат спантеличено дивиться мені в очі й вимагає відкрити торбу. «А що ви хочете там побачити?» — не розумію я. «Лайно, — каже він у відповідь. — Я хочу бачити лайно». При цьому його німецька значно гірша за мою. Тепер уже я спантеличено дивлюсь йому в очі. «Добре, — заспокоюється митник хвилин за п'ять, не знайшовши того, що шукав. — Жартівник... Вали собі». Я запихаю речі назад у торбу й забираюся геть, а вже в Києві розумію, що через мій напханий рот митникові, мабуть, почулось не «каффе», а «какке». Ну а «какке» німецькою означає те саме, що й у нас...

До чого я веду? А до того, що будь-яка мандрівка — це надійний, як автомат Калашникова, генератор пригод, котрий, коли в тебе є письменницький хист, може легко «надиктувати» тобі класну книгу. Макс Кідрук уже давно зрозумів цю незаперечну істину. Нею він і бере в полон читача, розважаючи його своїми прецікавими подорожніми історіями.

Нова Кідруків книженція «На Зеландію!» не має хитрого й заплутаного сюжету. Зрештою, навіщо він тут потрібен? Усе

просто: у пісках Сахари Макс примудряється знайти Інтернет і вчитати новину, яка не вкладається йому в голову. Якийсь Грег Морган, фермер із Нової Зеландії, він же «довбограй», як іменує його сам автор, перемігши в конкурсі місцевої радіостанції, отримує приз — подорож до України для того, щоб порозважатися з нашими красунями. Пригадую, як під час Євро-2012 двійко польських діджеїв вилетіли з роботи й ледь не спричинили міжнародний скандал, дозволивши собі в ефірі недолугі жарти про українок... А от у випадку з новозеландцями свята справедливості не відбулося. Їм усе так минулося. Тоді Макс за подачею Сергія Притули, так-так, за подачею Тернопільського Сірого, вирушає до Окленда, щоб помститись. Його шлях пролягає через революційний Каїр, де над головою свистять гумові кулі й розсікають повітря F-16, через Дамаск, де корумпованим чиновникам, крім «fuck you», і сказати нічого... Хоч, стривайте... Ось вона — ще одна пастка Кідрукових творів: їх хочеться переповідати й переповідати. Але я не буду цього робити. Читайте самі!

І головне, пам'ятайте: світ багаторазовий, яким би дерев'яним не видався цей епітет. Двічі в одну річку не ввійдеш — отак, мабуть, буде краще. Те, що сталося з Максом у різних краях, із вами може й не трапитися. Натомість може статися щось таке, що Кідрук від заздрощів лікті кусатиме. У всякому разі, свою шляхетну соціальну місію автор виконує бездоганно: після кожної його книжки хочеться заробити купу бабла, а потім кинути роботу, купити квиток на літак і з головою поринути в цей неймовірний світ, шукаючи пригод на свою голову й виносячи з них такий дорогоцінний досвід.

Сашко Ушкалов

Колись я згадуватиму це з посмішкою...

*Хенк Муді,
письменник і засранець
(персонаж Девіда Духовни
у серіалі «Каліфорнікейшн»)*

Хто вдарить нас по щоці, тому ми відірвемо голову.

*Микита Сергійович Хрущов,
перший секретар ЦК КПРС (1953—1964),
єдина людина за всю історію ООН,
що гепала туфлю по столу
під час засідання Генасамблеї*

Затяжний вступ про те, що ця книга мала би бути іншою

...Ніколи не знаєш, куди заведе тебе довга дорога.

У «Подорожі на Пуп Землі», книзі про мандрівку на острів Пасхи, я писав, що людям варто остерігатися власних бажань. Особливо тих, які озвучуються вголос. Раніше чи пізніше вони обов'язково здійсняться, стануть твердою і незаперечною реальністю — ви вже повірте, знаю, що кажу. І в цьому, в принципі, ніяких проблем. Це навіть чудово! Проблема в тому, що у Господа вельми своєрідне почуття гумору. Боженька, наче знущаючись, *так* викрутить обставини, подасть бажане в *такій* гіпертрофованій формі, що у вас губи порепаються від благань повернути все назад. Але тоді вже буде пізно.

Для прикладу: у 2008-му, залишаючи Мехіко, я забажав літати на літаках частіше, ніж користуюся таксі. Так мені сподобалося швендяти світом. Наприкінці 2009-го, повернувшись із Бразилії, налітавши за рік добру сотню тисяч кілометрів, я благав про дві речі: перша — в найближчі кілька тижнів не бачити жодного авіалайнера, і друга — щоб перестала снитися турбулентність.

Щось подібне сталося з моєю мандрівкою на Близький Схід і подальшою авантюрою в Новій Зеландії.

Щоразу перед тим, як вирушити в подорож, відчуваю легкий дискомфорт. Квитки куплені, маршрут спланований, наплічник зібраний — ніби все гаразд, — але я починаю нервувати, починаю боятися, що мандрівка може вийти... нудною. Звісно,

нецікавою вона не буде. Подорож не може бути прісною за визначенням: будуть якісь руїни на шляху, будуть гори, джунглі чи пустелі, буде безліч цікавих зустрічей у хостелах! Та все ж я боюсь, що під час поїздки не трапиться нічого, про що можна буде цікаво *написати*.

Сподіваюсь, ви розумієте, про що йдеться. Кожен із вас хоча б раз у житті тримав у руках книгу про мандри, від якої нестримно хотілося спати, а кожна наступна сторінка видавалася важезною штангою. Звісно, багато чого залежить від оповідача. Та не всі пишуть так, як Джеральд Даррел, і книги Фрітьофа Нансена, Тура Хейердала, Жака-Іва Кусто, Тахіра Шаха цікаві в першу чергу через те, що трапилося з їхніми авторами, і аж ніяк не через те, як вони написані. Тому я переживаю за те, що чекає на мене у мандрах. Не хочеться скотитись до когорти писак, що видають на-гора книги штибу «зібрався — поїхав — побачив», книги, які нагадують непомірно роздуті журнальні статті і за рівнем читабельності займають місце десь поміж філософськими трактатами та мануалами для програмістів C++. Вони вбивають сам жанр. І що вже геть погано — вбивають бажання подорожувати.

За весь час поневірянь доля лишалася прихильною до мене. Розмаїті пригоди і казуси сипались уздовж шляху, наче наїдки з рогу кози Амалфеї*. Напад грабіжників на Фронтері між Екватором і Перу, страйк у регіоні Куско (Перу), втрата джипу в Долині Смерті (пустеля Атакама, Чилі), «матч століття» на острові Пасхи — все це подарунки долі, які зробили мої книги жвавішими і напруженішими. Разом із тим мене не полишала червива думка, що доля врешті-решт повернеться до лісу передом і потік моїх пригод урветься. Найбільш муляко ця думка стала гризти мене саме перед мандрівкою на Близький Схід.

Загалом маршрут виглядав так: Ліван — Сирія — Йорданія — Єгипет (переважно Сахара). Час — дев'ять тижнів, з грудня

* Ріг кози Амалфеї (відомий також ріг достатку) — у грецькій міфології: ріг кози, що вигодувала своїм молоком Зевса; мав чарівну здатність давати все, що забажає його власник.

2010-го по лютий 2011-го. Країни, як бачите, знані, заїжджені і легкодоступні. За тиждень до вильоту я тинявся по квартирі, склавши руки за спиною і прокручуючи в макітрі ті самі запитання: що цікавого може статися в Йорданії? Або у наскрізь туристичному Єгипті? Про що писати, якщо не вдасться встряти у більш-менш пристойну халепу?.. У поїздки була чітка мета (про неї ми ще поговоримо нижче), та це не зменшувало хвилювання. Я сидів і думав про те, чи зміг би Дж. Даррел смішно написати про єгипетські піраміди. Мабуть, таки зміг би. Але ж то Даррел!

Ось так, загнаний у кут дурнувати роздумами, я взявся озвучувати свої бажання. Спрямовував носа в листопадову сірість, яка, мов набучавіле тісто, простягалася над Києвом, і бубонів: «Нехай буде так, щоб було про що писати». Тупився наївними оченятами в небеса і палко просив: «Зроби мені пригоди, Господи». (Можливо, не зовсім так, за точність не ручаюся, але суть ви схопили.)

Ну що я можу сказати... Заявку прийняли. За три наступні місяці Боженька нагодував мене пригодами так, що аж із вух випирало.

* * *

З чого все починалося?..

Вперше задум поїздки на Близький Схід виник улітку 2009-го, коли туристичний журнал «MANDRY» (один зі спонсорів конкурсу «Коронація слова») подарував мені квитки до котроїсь із близькосхідних країн. На вибір пропонувалися Сирія, Ліван і Йорданія. У мене були цікавіші плани (Південна Америка та острів Пасхи), тому я запитав у Лесі Москаленко, редактора, чи не можна «перенести» отримання свого подарунку на півроку — до зими. Відповідь була ствердною.

Минуло цілих вісімнадцять місяців, перш ніж я скористався квитками.

Основну причину небажання пхатися в арабський світ ви вже знаєте: не вірилося, що про мандрівку вдасться цікаво написати. Я встиг повернутися з острова Пасхи, гайнути в Бразилію,

Китай і Туреччину, а Близький Схід усе ще припадав пилюкою на полиці «Плани на далеке майбутнє».

Втім, на початку 2010-го ситуація почала мінятися. Я осмислював усе, що бачив під час попередніх подорожей: руїни Теотіуакану* в долині Мехіко; майянські міста Яшчилан та Ушмаль, загублені посеред Юкатану; Ойянтайтамбо, Саксайуаман та Мачу Пікчу — фортеці інків у горах Перу; статуї з острова Пасхи та інші пам'ятки древніх цивілізацій. Ще під час відвідання конкретних археологічних сайтів у моїй голові вигулькували питання, на котрі не було відповідей в історичних книжках, путівниках чи Інтернеті. Вигляд багатьох руїн різко контрастував із тим, що про них писали. Читав одне, вишкрябувався на сайт і тут — опа! — бачив зовсім інше. Часом невідповідності були невловимими. Я відчував їх інтуїтивно, але не міг осягнути чи виразити словами.

Я — інженер. І завжди кажу, що мені пощастило. Почастило в тому розумінні, що я не є фаховим істориком. Моя довбешка не забита бур'янами «вічних» догм, а шию не душать невидимі руки «незаперечних» авторитетів. Через це мені вдається сприймати руїни древніх цивілізацій безпосередньо — бачити їх своїми очима, а не крізь окуляри загальноприйнятої думки. Я сприймаю рештки давніх споруд такими, які вони є, а не такими, якими їх подають у книгах. Разом з тим — хочу, щоб ви розуміли, — я не оголошую джихад офіційній науці (принаймні поки що...). Офіційні історичні дані для мене — відправна точка. Тут без питань. Читаю про руїни і до, і після їх відвідання, проте завжди лишаюсь критичним, перевіряючи на зуб інформацію, отриману з книжок. І це правильно. Бо всесвітня історія — не

* Теотіуакан — археологічний комплекс неподалік Мехіко, складається з великої кількості ступінчастих пірамід. Найбільша, піраміда Сонця, за об'ємом переважає піраміду Хеопса. Досі невідомо, хто будував Теотіуакан. Ацтеки спустились у долину Мехіко через сто років після того, як будівники Теотіуакану зникли. Вражені монументальністю споруд, ацтеки не повірили, що таку велич могли збудувати люди. Комплекс назвали Теотіуакан («місце, де народжуються боги») і заборонили простим смертним до нього наближатися.

математика і навіть не теорія конструювання деталей машин, де всі задачі мають строго одну правильну відповідь. У викладі всесвітньої історії взагалі немає поняття «об'єктивна істина». Результат історичних досліджень залежав (і завжди залежатиме!) від того, хто досліджує, коли досліджує і за чий гроші.

Хай пробачать історики мої запеклі напади, але в інженера, що береться длубатися в таємницях зниклих цивілізацій, є одна перевага. Вчений-історик, розглядаючи той чи інший археологічний сайт, у першу чергу задається питаннями «ХТО?» і «КОЛИ?». Я не кажу, що цей підхід хибний. Я лиш наголошую, що для мене, інженера, ці питання — вторинні. На перше місце виходить інша, нібито дуже проста проблема: «ЯК?» Як сформували отвір у задній стіні Піраміди Чарівника в Ушмалі, щоби відлуння з нього оберталось на крик священного птаха майя? Як інки обробляли камені зі стін своїх фортець? Як ставили сторчма кам'яних велетів острова Пасхи? Як пересували брили, коли будували Баальбек? І так далі, і тому подібне. Вірю, що, отримавши відповідь на запитання «ЯК?», можна легко встановити, хто, коли і з якою метою будував ту чи іншу споруду.

Свою першу інкську твердиню я побачив 9 липня 2009 року. То був Саксайуаман. Сказати, що був вражений до тремору в руках, — все одно що пукнути в цеху з паровими молотами. Колосальна трирівнева споруда простяглась на вершині гірського хребта неподалік Куско. Дослідники стверджують, що Саксайуаман — це фортеця, збудована інками протягом 1430—1500 рр. Насамперед викликає сумнів призначення твердині. Якщо Саксайуаман — фортеця, то що вона захищає? Споруда лежить осторонь шляхів, що ведуть до Куско, і має повністю відкриту південну сторону. Мури в плані нагадують пилку із зубцями, що є повним абсурдом з точки зору фортифікації. Стіна фортеці мусить бути рівною або трохи випуклою, але в жодному разі не повинна мати ніші, котрі заважатимуть обстрілювати нападників. Я завжди виходжу з того, що древні не були дурнями. Якщо вони затратили десятки років і незліченну кількість робочої сили на спорудження масивного муру зубчатої форми, значить, на те була причина.

Зміст

Багаторазовий світ. <i>Сашко Ушкалов</i>	5
Затяжний вступ про те, що ця книга мала би бути іншою.	9

Частина I Єгипетська революція

Каченята серед Мордору.	26
Каїрський сюрприз.	36
Cairo crackdown.	43
Бедлам	73
Втеча.	92

Частина II Велика дамаська неприємність

Віза	108
Арабський «welcome».	114
Важка артилерія вступає у бій.	132
Останній акорд	149

Частина III На Зеландію!

Початок авантюри.	157
Це схоже на план!	168
Найдорожча віза, найдовший переліт.	187
В тилу ворога	204
So let it be written, let it be done.	227
Місію завершено?..	237
Епілог. Про Дон Кіхота і Санчо Пансу.	248
Постскрипtum.	251

Літературно-художнє видання

КІДРУК Макс
На Зеландію!
Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *К. В. Шаповалова*
Відповідальний за випуск *Т. М. Куксова*
Редактор *Г. В. Пагутяк*
Художній редактор *Н. В. Переходенко*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *Г. В. Сологуб*

Підписано до друку 26.12.2013. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 13,44 + кольор. вкл.
Наклад 3000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cor@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів
у ДП «Видавництво та типографія “Таврида”»
95040, Україна, АРК, м. Сімферополь, вул. Ген. Васильєва, 44

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб
«Клуб Сімейного Дозвілля»»

61140, м. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел/факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київська філія

04073, м. Київ, просп. Московський, 6, кімн. 35,
тел. +38 (067) 575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеська філія

65017, м. Одеса, вул. Малиновського, 16-А, кімн. 109
тел. +38 (067) 572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88
e-mail: support@bookclub.ua
Інтернет-магазин: www.bookclub.ua
«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Кідрук М.

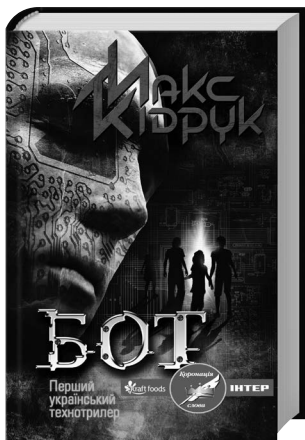
К38 На Зеландію! : роман / Макс Кідрук ; передм. С. Ушкалова. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2014. — 256 с. : іл.

ISBN 978-966-14-6544-1

Подорож із лицарською місією розпочалась! Макс пройде через єгипетську революцію, посперечається на сирійському кордоні з корумпованими митниками і дістанеться до Нової Зеландії, щоб виконати синівський обов'язок перед Батьківщиною — переконливо розповісти новозеландцям, що Україна — не бордель! І ганебно шоу, що відбулося на місцевому радіо, не має повторитись.

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР

ПЕРШИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ТЕХНОТРИЛЕР!

Якби київський програміст Тимур встиг прочитати листа з попередженням від незнайомки, то не став би вбивцею мимоволі, тікаючи від хлопчиків-ботів з кривавими очима. Не він випустив джина з пляшки в чилійській пустелі, та й взагалі він не дуже розумівся на нанотехнологіях і заборонених експериментах над людьми... Просто, коли ти вмєєш дуже добре робити свою роботу, чекай, що хтось неодмінно тебе використає. І ти виявиш у собі те, про що досі не здогадувався...

ПОРИНЬ У СПРАВЖНІ ПРИГОДИ!

Багато поколінь намагалися розгадати загадку загубленого міста інків Паїтіті. Згідно з легендами, саме там старовинні племена заховали найбільші запаси золота. П'ятеро друзів вирушають на пошуки цього таємничого міста і, як не дивно, знаходять його. Сімдесятиметрова Твердиня напхана напхана золотом. Та чи вони перші, хто доклав зусиль для того, щоб легко розбагатіти?

Вони ще не знають, що з цих місць ніхто не повертався живим. Адже інше життя набагато цінніше за золото...

